

Sebastian Meier

Programma, Quo, Ad Carmen Heroicum De Salutifera Resurrectione Jesu Christi, Sospitatoris nostri, eiusdemque gloriosa Ascensione, audiendum Omnium ordinum literatos Viros officiose invitat M. Sebastianus Meier, Lubecensis, Scholae Patriae Rector : Publicatum Lubecae, Anno M.DC.XLIX. 29. Aprilis

Lubecae: Jegerus, 1649

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734828373>

Druck Freier Zugang

RU Progr. 1649

1) Joach. Schnobel

2)

3) Marcus Tischering

4) Joach. Stockmann

(5) Sebastian Meier Silberner Prozeß)

PROGRAMMA,
Quo,
AD CARMEN HEROICUM
De Salutifera Re-
surrectione J E S U
CHRISTI, Sospitatoris no-

ftri, ejusdemque gloriosa Ascen-
sione,

audiendum

*Omnium ordinum literatos Viros
officiosè invitat*

M. SEBASTIANUS MEIER,
LUBECENSIS, SCHOLÆ PATRIÆ
RECTOR,

Publicatum

*Lubeca, Anno M. DC. XLIX.
29. Aprilis.*

LUBECÆ,

Typis GOTHOFREDI JEGERI excusum.

12.
5 18

NON minus verè, quàm
prudenter, quidam Sapientum Græ-
cix, *Otium bene collocare*, non quarum-
vis esse virium, sed singularis cujusdam
artificii indigere, affirmavit. Equidem non pauci,
cùm otium à rebus gerendis vacationem indulgeat,
quo illud cunq; modo usurpetur, & quò conferatur,
parùm referre arbitrantur. Hujusmodi absurditati-
bus, non aures solùm, verùm etiam assensum accom-
modasse videtur, *Publ. Galba* Imperator Romanus,
qui cùm aliis multis Imperatore indignis: tùm hoc no-
mine Majestatis suæ gloriam obscuravit, *quòd nul-*
lam otii reddendam esse rationem existimaverit. Præ-
postera sanè opinio, & quam tantum abest, ut corda-
tus, & sapiens probare possit: ut potius eam rejicere,
atq; damnare meritò cogatur. Etenim si nulla jactu-
ra major est, quàm temporis: quomodo illud vacui
temporis, quod otium appellamus, non perire asse-
verabimus, nisi dextrè, prudenterq; collocemus?
Tædiosum, fateor, imò curarum, & molestiæ plenû;
nec non animo, corporiq; noxium est, de Sabina-
rum semper raptu, aut Oedipodarum odiis, aut Pfo-
lyxenæ tumultu, toto pectore cogitare, inq; illis me-
ditationibus totâ mente, atq; cogitatione defixum es-
se:

Serg:

se: juvat nonnunquam ad exemplum Homerici Jo-
vis, qui gravissimis, de bellis Trojanorum, ac Græ-
corum, cogitationibus sepositis, vel cum Junone jo-
cari, vel ad Æthiopas commesatum abire non vere-
batur, animum à sollicitudine, & severioribus curis
abductum, jucunda quadam recreatione relaxare: at
quibus rebus otium ita impertiamur, ut non mino-
rem ex eo voluptatem, quàm utilitatem percipiamus;
hoc opus, hic labor est, inq; hac deliberatione ani-
mus fluctuat, imò prorsus distrahitur. Reperiuntur
complures, qui cum Imperatore Augusto, pilam, &
folliculum tractare; hamo piscari, talis, nucibusq;
cum pueris ludere in deliciis habent. Non desunt,
qui cum Domitiano Muscarum agmina insectantur,
tantasq; strages edunt, ut ne vestigium earum ampli-
ùs appareat. Quin & eorum non exigua sese nobis
offert copia, qui, quoties à publicis, privatisq; curis
vacatio contingit, cū Heliogabalo pergræcari, & ad
voluptates, tanquam ad Sirenum scopulos adhære-
scere: vel cum Democrito solùm, ubi dulces nascantur
cucumeres investigare: vel cum Sardanapalo in
gynecæo totos dies delitescere amant. Miseros pro-
fectò, & ad agnatos gentilesq; deducendos: cùm
non solùm vitio devinctum: verùm etiam ab hone-
stis rebus vacuum esse dedecus conciliet. At nequa-
quam his meliores, qui, ut otio suo rectè uti dicantur,
vel horrendum, & apud inferos natum propa-
gare

gare dogma, vel absurdas, quibus ad liquidum per-
vestigandis, mens ipsorum impar est. fovere, & pro-
pugnare opiniones, & alios seorsum à se sentientes
perstringere, & quo vis modo famam, & existimati-
onem ipsorum lutulare intendunt. Medius fidius,
qui hoc pacto suis à studiis feriantur, non utuntur o-
tio, sed pessimè abutuntur, & satius esset, noctes, at-
que dies assiduò satis, superq; ipsis esse, quod agant,
quieti ne sint, & perversis suis meditationibus, alio-
rum conscientiis scrupulum injiciant, in se verò ju-
stissimam præpotentis DEI iram concitent, & ju-
mento suo malum sibi arcesant. Equidem non o-
mnibus, datum esse largior, ut cū Leontino Gorgia,
qui septimum, & centesimum explevit annum, neq;
unquam suo in studio, & opere cessavit; ita sint assi-
dui, ut feriandi sibi licentiam non permittant: Inte-
rim tamen operam dandam esse autumo. ita vivant,
ut si causa dicenda sit, otii non minus, quàm laboris,
& vigiliarum ratio optimè ipsis constet. Hanc artem,
si quis alius, probè didicit Scipio ille, cui Africa ar-
ctâ obsidione pressa, post feliciter expugnata cogno-
men dedit, & tempore, & otio ita uti novit, ut, Cato-
ne referente, nunquam minùs fuerit otiosus, quàm
cùm otiosus. Hunc ex multis æmulis solus exæquare
Cicero videtur, quando suo in Tusculano, non de
agricolatione, aut areolis conferendis, amputandis
palmitibus, arboribus, aut in quinquecuncem disponen-
dis, aut denudandis: idq; genus aliis, rastros magis, &

ligones, quàm Philosophorum scita, & circulos cre-
pantibus; sed rebus maximè arduis, de contemnen-
da morte, de tolerando dolore, &c. quinq; non vul-
garis, sed profundæ eruditionis libros, quorum evo-
lutione, non tam admiratione animus impleri, quàm
totus in stuporem verti solet, concinnavit. Possem
hoc loco aliorum quoq; in otio studium, & alacrita-
tem commendare, si instituti mei ratio id flagitaret,
atq; hæc, quæ commemorata sunt, in dubium vocari
arbitrarer. Horum industriam, inq; vacuis hori; benè
collocandis prudentiam consecrari, adhuc mihi vis-
dentur, qui, ut ad publicos labores (cùm uni eidemq;
rei semper esse intentum, vehementer ingenium ob-
tundat) alacriores accedant, oblivionem laboris ex
lectione historiarum petunt, asperitatem studiorum,
musarum cantibus mitigant, & molliunt: & in otio
maximè sunt negotiosi. Dum enim annalium memo-
riam replicant, in veterum monumentis non solùm,
quod delectet, verùm etiam, quod erudiat, offendūt.
Historiæ, & virtutum, quas imitemur, & vitiorum,
quæ cane pejus Epirotico fugiamus exempla, suppe-
ditant. Historiæ, cùm eos, qui ob multa & in DE-
UM, & in homines impiè, nefarièq; commissa, gra-
vissimas subierunt pœnas, tùm eos, qui obserium
pietatis amorem, & vitæ sanctimoniam, amplissimis
præmiis donati sunt, nobis proponunt. Ex historiis,
temporum vicissitudines, crebras imperiorum muta-
A 3 tiones,

tiones, & conservaciones (quæ omnia, utrum majori cum voluptate, quam utilitate dicam esse conjuncta, verè ambigo) cognoscimus, & erudita pectus nostrum sapientia replemus. Sed nec sola Historiarum lectio hanc requiem animo præbet: præbet quoque eandem, assidua optimorum Poetarum lectio. Nam prodesse volunt, & delectare Poetæ. Hoc liberale, & fructuosum otium semper amplexi sunt, quæis è meliori luto finxit præcordia Titan; & qui aceti quid in pectore habuerunt. Ut ad disertissimum Romuli nepotem, Tullium Ciceronem revertar. Hic cum Præceptoris olim sui Archiæ, quæ populus Romæ urbe excludebat, advocacionem suscepisset, cum optimo jure, meritòq; civitate esse donandum, cum aliis, tum præsertim hoc argumento probavit, quòd Poetæ suis scriptis, Virorum de republ: optimè meritorum res gestas describant, & memoriam eorum, ab interitu vindicatam conservent: tum quoq; quò animi forensi strepitu defatigati reficiantur, & ad se redeant, suppeditent. Quid? dici certè non potest, quantopere Poetæ, & sagacitate ingenii, & eloquii flumine, & dexteritate judicii, attentum lectorem nò solùm afficiant: verùm etiam exhilarent, & languentem ejus animum relevent! Rectè igitur horas, quas à publicis occupationibus habent vacuas, transigunt, qui evolvendis Poetis eas tribuunt, vel ipsi quid carminis meditantur, viresq; sui ingenii, vel in Hymenais

naix decantandis: vel Bonorum obitu deflendo: vel
præclarorum Virorum rebus gestis describendis pe-
riclitantur: At longè rectius, qui omne, quod con-
ceditur, otium, in beneficii Sospitatoris nostri JESU
CHRISTI prædicandis, iisq; quâ prosâ, quâ ligatâ ora-
tione celebrandis consumunt, & vel de admiranda
ejus Nativitate; vel crudelissima passione, & morte:
vel de salutari resurrectione: vel etiam gloriosa ejus-
dem ascensione, versus, non quos olim uno pede
stans ducentos in hora dictabat; sed elaboratos com-
ponunt, & hac ratione animum curis, ærumnisq; af-
flictum, & percussum excitant, se simul, & alios eri-
gunt, & solantur: nec non studiosæ juventuti amnē,
quo ad immensum sapientiæ mare deveniat, mon-
strant. Hic labos, si labos, & non potiùs requies di-
cendus est, ut omni difficultate, & molestia vacat:
ita quoq; voluptate, & utilitate restagnat. Hoc su-
perioribus mensibus probè secum perpendit *Erudi-
tissimus, Præstantissimusq; Vir, DN JUSTUS TRIB-
BECHOVIUS, S.S. Theologiae Studiosus, & Scholæ Lu-
becensis Collega industrius.* Hic licet otio non cir-
cumfluat, & abundet, sed semper publicè, privatim-
que, quod agat, habeat: ferias tamen solennes, & va-
cationes à laboribus scholasticis, piis meditationi-
bus, quæ veræ recreationes sunt, devovere; quàm
obambulationibus, commestationibus, intempesti-
vis conviviiis, idq; gentis aliis, cùm corpus, tùm ani-
mam

nam depravantibus, laxamentis transmittere maluit. Et cum inter beneficia CHRISTI Sospitatoris nostri, humano generi præstita, non postrema sint, sed principem facile locum occupent, quod post crudelissimam passionem, & mortem, divinâ virtute, è terrâ visceribus, & sepulchro, nil obstantibus, qui conducti erant, custodibus, nil prægrandi, quod impositum erat, saxo prohibente, caput tellure sustulit, & redivivus in humanas auras rediit: & post quater denos, quibus se conspiciendum præbuit, dies, palatia cœli, unde delapsus erat, penetravit: & ita opus redemptionis, quod inchoaverat, feliciter absolvit: Hæc, inquam, beneficia, non angusto versus torno includere: sed terfo, eleganti, politoq; Heroico carmine complecti voluit: illudq;, ut suam erga Sospitatore[m] gratitudinem declararet, nec non suo exemplo juventutem, ad simile quid tentandum, & vires ingenii acuendas expergefaceret, & hortaretur, CRAS volente DEO, *pridie Calend. Maji, hora nona in Auditorio Cathariniano* pronunciare decrevit. Ad quod audiendum, ut Magnifici Dn. Coss: Consultissimi, & Experientissimi Doctores: Reverendi Ministerii Pastores, & Symmistæ: Prudentissimi hujus Reipubl: Senatores, & Secretarii: ut & omnes literarum amantes Cives, & Studiosi, haut gravatè accedere dignentur, quâ par est observantiâ, omnes, & singulos rogatos volo. P. P. Lubecæ,

Anno XLIX. 3. Calend. Mai.

nais decantandis: vel Bonorum
præclarorum Virorum rebus ge
riclitantur: At longè rectius, qu
ceditur, otium, in beneficiis Sof
C Hristi prædicandis, iisq; quã
tione celebrandis consumunt,
ejus Nativitate; vel crudelissima
vel de salutari resurrectione: ve
dem ascensione, versus, non e
stans ducentos in hora dictabat
ponunt, & hac ratione animum
flictum, & perculsum excitant,
gunt, & solantur: nec non studi
quo ad immensum sapientiæ m
strant. Hic labos, si labos, & ne
cendus est, ut omni difficultate
ita quoq; voluptate, & utilitate
perioribus mensibus probè secu
tissimus, Præstantissimusq; Vir
BECHOVIUS, S.S. Theologiae Stu
becensis Collega industrius. Hi
cumfluat, & abundet, sed sempe
que, quod agat, habeat: ferias ta
cationes à laboribus scholastic
bus, quæ veræ recreationes sun
obambulationibus, commesat
vis convivii, idq; genti aliis, c

endo: vel
pendis pe
quod con
ostri JESU
igatã ora
dmiranda
& morte:
riosa ejus
uno pede
atos com
mnisq; af
alios eri
uti amnẽ,
iat, mon
requies di
tia vacat:
Hoc su
dit *Erudi*
US TRIB
Schola Lu
non cir
privatim
nes, & va
editationi
re; quàm
ntempesti
tùm ani
mam

the scale towards document